

- Er du videofotograf? Det synes jeg er sexy!

To: zuperzilent@hotmail.com
From: supersilent@netcom.no
Subject: Super Silent
Cc:
X-Attachments:

Kjære Zuper Zilent

Forklaringen min starter i slutten av tenårene. Jeg var 17 år. Kvinnelig lege. Veldig søt og passe kjølig. Rett før undersøkelsen smetter hun pekefinger og langefinger opp i underlivet mitt. Nesten litt tilfeldig, som for å føle seg fram. Hun klemmer de slanke fingrene forsiktig til opp mot magen min. Bevegelsen får meg til å trekke pusten.

- Er det deilig, spør hun meg.

Stemmen min er borte. All fokus er mot hennes fingre, mot stedet hun ikke gir slipp på.

- Dette er G-punktet ditt. Du er svært heldig.

Mer sier hun ikke. Hun tar ut fingrene og starter den ordinære undersøkelsen. Instrumentene glir lett inn. Jeg har bedøvd hjerne.

Og så spurte hun om du visste det. Om Zuper Zilent hadde fått beskjed.

Super

Konsentrerer meg om ektemannen min. Somlinga rundt det ekstra halvlitersglasset er jeg vant med. Sigarettøyken hans plager meg ikke lengre. Jeg plukker bare på måfå ned i rekene likevel, spisepinnene er blitt mørkebrune av soyasausen. Jeg snakker. Prater om at det er god mat på denne thai-restauranten. Snakker.

Men inne i kroppen min. I sentrum. Er jeg taus. Superstille. Tom. Under den lange brune fløyelskjolen kjenner jeg bare de slanke fingrene.

- Går for å sminke meg.

Ser på klokka og sier i fra til mannen min at jeg går for å sminke meg. Fløyelskjolen faller tungt ned rundt hoftene.

Dametoalettet er trangt,- smellet i panna er glitrende. Løfter håret bort fra ansiktet, nedover ryggen og fram rundt brystene før jeg setter meg til bords igjen.

- Du ser godt ut.

Mannen min strekker hånden sin ut mot armen min. Jeg flytter meg unna. Hånden hans ligger igjen. Jeg vet jeg ser godt ut. Som alle andre menn vil han ha en del av den usynlige lukten jeg bærer med meg etter en utløsning.

- Se på regnet...

Jeg sier at mannen min skal se på regnet utenfor. Samtidig,- tilsynelatende uten grunn, løfter jeg

lårene under kjolen og lener meg mot vinduet ved restaurantbordet vårt. Ser ut. Dressjakka hans er tillitsfull åpen under paraplyen. Hoftene er smalere enn jeg husket. Hun han er gift med kommer først, sammen med sønnen som lar mamman holde seg fast i armen hans. De går i takt som et ungdommelig ektepar. Skjørtet flagrer rundt stegene som er litt for lange for henne. Skrittene hans nøler når han skal forbi restaurantvinduet mitt. Men han er presis og jeg er klar han når han snur seg mot meg. Fort. Han ser på meg hele tiden, helt til ryggen på dressjakka blender meg. En uendelighet. Men ikke evig! Han vrir seg sidelengs et lite øyeblikk, men snur seg ikke for å gå baklengs. Familien tilbakelegger hjørnet. Plastbokstavene med restuarantens navn tar tilbake vinduet. Tapet river under kjolen. Minnet om fingrene tvinger meg fram mot vannglasset. Kan ikke svelge. Ser igjen. Drikker.

- Skal vi bestille dessert?

Konsentrerer meg igjen. Rolig stemme. Ektemannen min har ikke lyst på dessert så tidlig på dagen. Han spør meg hvor mye klokken er og påpeker at jeg har mascarastriper nedover kinnet.

- Jeg er sliten.

To: zuperzilent@hotmail.com
From: supersilent@netcom.no
Subject: fullkomment
Cc:
X-Attachments:

Zuper

Da du gled perfekt inn i mitt sentrum var alt fullkomment for meg. Et varig minne.

Super

Svetten siler inn i øynene mine, langs halsen, mellom brystene, nedover ryggen. Håret er satt opp med en strikk i nakken. Væten gjør det tungt. Den lette lugginga tar bort konsentrasjonen fra bildene. En halvmeter over meg dunker flere tonn tunge veivaksler i jern. Uten amnesti. Rundt og rundt. Centimeter ved siden av meg freser sterke stempler opp og ned. De drar pulserende armer med sleidesko fram og tilbake, fram og tilbake. Kobberrør glovarme av damp streifer overarmen min.

- Så liten mikrofon jeg har fått?

- Er ikke store lokaler for stemmen her heller...

- Festes jeg til maskinen din nå?

Gapende vokaler og trege tungebevegelser med lydløse konsonanter gjør at jeg skjønner hva han prøver å si. Store fakter peker ned mot mikrofonen jeg plasserte i høyrehånda hans. Smilerynkene han presser fram er fulle av kondensert damp. Istedenfor å dele hans humoristiske forsøk fokuserer jeg på hullene i lyd-inngangen. Fører pluggen fra mikrofonen forsiktig inn i videokameraet mitt.

Lukker øynene. Holder pusten med halvåpen munn. Lager en lynrask kyssebevegelse for å fange

oppmerksomheten hans.

- Hold mikrofonen rett foran munnen. Men ikke rop.

Er nervøs for lyden på opptaket. Maskinene støyer så intens at jeg ikke kommer til å oppfatte det han sier gjennom høretelefonene. Vidvinkellinsa kompenserer ikke fullkomment for at det er så trangt mellom veggene. Jeg kryper med bøyde knær så langt unna ingeniøren som mikrofonledningen tillater.

- Forsiktig!

Veivakselen er millimeter unna. Ingenøren rykker i mikrofonledningen som om ei uoppdragen bikkje var i den andre enden. For å redde utstyret detter jeg ned på knærne med kameraet intil meg. Banner stille over at opptakene skulle være i dette idiotiske maskinrommet. Forbanner at jobben er på danskebåten. Blodet pumper i tunge tak opp til panna. Ingeniøren peker, rister på hodet og går mot meg med viftende hender. Venter til han er ferdig med å markere. Setter meg opp på huk med kamera liggende oppå lårene. Bøyer meg framover og løfter opp mikrofonen som ligger igjen på gulvet. Ser inn i øynene på ingeniøren mens jeg fikler papir mellom batteriet og kameranampa. Trekker ned linninga på genseren min. Skjuler fremgangsmåten. Antar at ingeniøren har tekniske kunnskaper.

- Beklager. Batteriet på kameranlyset. Tomt for strøm.

Famling. Usikker. Pause. Oppgitt ingeniør.

- Kan vi ikke ta intervjuet et annet sted? Hører deg ikke likevel.

Kameraet skjelver i hendene mine. Må lage innklippbildene seinere: Opptakene jeg må ha for å erstatte vinglete kameraføring i redsel for å brenne meg. Øyeblikket da jeg nesten fikk veivakselen i hodet.

.

To: zuperzilent@hotmail.com
From: supersilent@netcom.no
Subject: tenning
Cc:
X-Attachments

Kjære Zuper
Hvorfor tente du på meg den kvelden? Fortell om klærne dine.
Har du øyne?
Super

To: supersilent@netcom.no
From: zuperzilent@hotmail.com
Subject: RE:tenning
Cc:
X-Attachments

Kjære Super
Sitter nok en gang med dunkende lem som presser mot buksa. Kuken vil ut og trenge inn i deg, hardt, fort, lenge. Jeg kan ikke sette fingeren eksakt på hva som tente meg den kvelden, men kombinasjonen av at jeg oppfattet deg som rå,

sexy og kåt var nok utslagsgivende. Jeg har fortsatt øyne og jeg går ikke vanligvis med solbriller etter mørkets frembrudd (helt sant). Når det gjelder klær ser jeg nok (til din skuffelse?) ut som en "høyre mann" til daglig- med dress og slips. Og det er ikke en grønnrutete Poco Loco dress fra 1980-tallet. På fritiden er jeg imidlertid nokså ordinær. Hva skjedde???

Zuper

.

- Kanskje du vil ha noe i baren?

Jeg avsluttet med et halvnært utsnitt i Chesterfieldsofaen. Pakker kameraet ned i kofferten.

Blått fint lys fra vinduet tegner hodet og skuldrene til ingeniøren, gult lys fra taket gir han et vennlig utseende.

- Jeg spanderer, selvsagt.

Utflytende anker og nakne bryst kiler langs kinnet mitt. Sjarmerende sjømenn blunker til meg når de går forbi. Jeg fører halvliteren til leppene med fyldige smil. Betaler ingeniøren med fortellinger om turer på andre danskebåter. Musikken fra diskoteket og effektive vifter over oss demper stemmene våre til kontentum. Partikler fra røyk, svette og parfyme suges bort og smuldrer opp mot friskluftanlegget. Men den lette elektriske vinden fjerner ikke den usynlige stien forbi meg. Tråkket som bukter seg deilig fra Chesterfieldsofaen der jeg intervjuet ingeniøren, forbi plassene våre ved baren, til bardisken, -og tilbake.

- Du finner vel returen til maskinen selv. Nøkkelen passer døra fra underste lugardekk.

- Jeg vet.

Ingeniøren kniser. Brystet mitt kom umerkelig borti hånden hans da jeg bøyd meg ned. Legger nøkkelen til maskinrommet ned i videokofferten. Flytter meg noen centimeter til side. Smiler fort når han reiser seg og går ut. Forbi Chesterfieldsofaen og unna.

Jeg ser nedover stien til Chesterfieldsofaen. Fordi Zuper sitter i der med den samme dressen som for 15 år siden. Grønnrutet Poco Loco. Pilotbrillene er nye. Zuper Zilent lener hodet bakover og smiler. Snur seg mot meg. Reiser seg. Finner vegen opp til meg igjen. Jeg speiler meg i glasset på pilotbrillene. Utsnittet av mitt eget speilbilde skifter fra total, til halvnært, til et nærbilde av munnen min, som kysser et umerkelig øyeblikk ut i luften. Han stryker seg langs låret mitt før han går videre fram til baren. Eller ,- var det jeg som flytter meg? Han snur seg ikke mot meg selv om jeg spør om det er den samme dressen. Eller,- bare tenkte jeg på spørsmålet? Jeg følger etter han når han går mot dansegulvet. Eller,- var jeg på veg til maskinrommet med videoutstyret?

.

Kofferten med videokameraet vinger. Den er blitt alt for tung. Armen min dras ned mot dansegulvet. Jeg er stille. Superstille. Tom. Står en meter bak den kjente rutete dressen på dansegulvet. En meter unna den stumme ryggen. Zuper Zilent. Foran han skinner «The sisters» og «Freak out». De to som sitter oppå høyttalerne har unge små bryst prydet med sølvskrift. Trange

armløse topper. Lener seg inntil hverandre. Hvisker. Den blonde avslører grå kaotisk tannstilling når hun hopper ned fra høyttaleren og ut på dansegulvet. Jentekroppen strekker seg opp mot taket med knipsende fingre. Jeg blir forbauset men samtidig imponert over den erfarne smidigheten når hun jukker seg nedover en ereksjon hun er alt for ung for. På veg opp mot taket igjen innhentes hun av store hender, raskt fremme. Hun ser rett på meg mens hun tripper bort fra dansegulvet. Smiler med lukkede lepper. Som om hun ønsker applaus for forestillingen.

Den mørke jenta sitter igjen oppå høyttaleren. Hun lukker øynene og lar skuldre og overkropp egge i takt med musikken. Svart hår satt opp i hestehale. Løse lokker danser rundt ansiktet når hun løfter lårene og sprer beina slik at knærne dekker hvert sitt hjørne på den sorte kassa. Venter. Stryker hendene nedover miniskjørtet før hun fører sprikende fingre sakte oppover og innover. Tomlene først. Jeg tar meg i å lure på om hun har sort truse på,- eller om det er slik hun ser ut,- der. Ansiktet. Den gylne huden er nydelig sminket. Svart eyeliner trukket opp til en liten spiral på hver side av øyelokket. Vippene må være kunstige? Hun åpner øynene og ser utover i lokalet. Oppå høyttaleren kommer hendene langsomt tilbake. Sterke magemuskler løfter lårene mot hverandre igjen. Bevegelsen blir aldri fullført. Dressarmen. Tar tak i den nakne albuen. Grønne ruter løfter når hun hopper ned fra den sorte kassa. Ledige hånd opp mot pilotbrillene. Det ser ut som han vil ta dem av,- men ombestemmer seg. Ser rett på meg bak speilglassene. Snur kroppen sin mot meg og leier jenta forbi. Meg.

Videokofferten treffer det svarte dansegulvet uten en lyd. Den mørke flaten er helt uten refleksjoner, gir ikke lenger gjenkjenning, bare en følelse av å miste balansen og synke. Synke. SYNKE! Er sju år igjen. Leker «ikke tråkke på gulvet». Redselen for det mørke dypet, marerittet som ventet hvis en kroppsdel kom nedi gulvet. Det skrekkelige som var så avskrekkende at jeg aldri turde feile. Jeg stod heller helt stille i en og en halvtime med lukkede øyne og hendene i kors foran brystet. Ventet oppå kjøkkenbenken til noen kom hjem og løftet meg meg ut av leken og inn til en halsgrop. Til effektive hender ryddet bort den hemmelige. Stien.

«Ikke tråkke på gulvet». Jeg er 17 år. Nysminket oppspilt ungpике, selv uten søvn den siste natta. Skal over på tregulvet inn til terminalen. Men Zuper Zilent er ikke der når jeg skal skritte over på land fra danskebåten. Jeg ser bare den alvorlige mannen med handlevogna. Noen legger tunge taxfree-poser oppi. Jeg følger etter klirrende varer som trilles 300 meter innover mot terminalen til Stena Saga. Den dypsindige ser rett framfor seg, selv om de snakker fnisende til ham. Står stille og venter på hva kundene vil betale når de kommer fram til glassdørene. Når pengene blir lagt i handa hans bukker han dypt uten å fortrekke en mine. Isende Norge i morgengry. Damen. Venninnene. Lange

flagrende skritt 50 meter foran meg, snart blir det 100 meter. Hun har armen rundt den grønne dresen, Poco Loco. Mellom oss er mannen med handlevogna på veg mot nye oppdrag.

To: zuperzilent@hotmail.com
From: supersilent@netcom.no
Subject: talentet
Cc:
X-Attachments

Kjære Zuper
Jeg var bare 17 år.
Super

- Ta hånda.

Mannen hvisker til meg at jeg skal ta hånden hans. Under bordet på diskoteket Vi fletter fingre selv om jeg skjelver. Respatexen over oss er et alter.

- Kom!

Reiser alene hjem med danskebåten. Har vært hos kusine i København. Mannen som sitter foran meg sier jeg skal komme. Jeg venter. Damen smiler til venninnene når de tar plass ved bordet. De flagret inn for 15 sekunder siden og har aldri sett meg før. Men likevel snur de seg mot meg når jeg reiser meg. Damene ser på meg fordi mannen holder hånda mi fast under bordet. Jeg er 17 år. Han er kjekk. Litt spinkel men pen munn. Overleppa opp til høyre. Jeg tenker at han er Elvis. Nå reiser han seg. Slipper hånda for å vinke meg tilbake ut på dansegulvet. Jeg står stille. Nå kysser han hånda mi og leier meg tilbake ut på dansegulvet. Noe krydderaktig får det til å vibrere i pannen. Jeg blomstrer fra sentrum og ut i synkoperte små sirkler. Venstre skulder ruller lett på slaget etter at hoften simulerer under den lange mørkebrune kjolen. Mannen ser det og finner skulderen min. Den andre hånda tar tak rundt nakken, under det lange håret mitt. Fløyelsvolangen på kjoleermene kiler nakken hans. Han vil skyve høyrehånda forsiktig på plass mot og inn i meg. Jeg ser at den flagrende damen med venninnene er hans.

- Kom!

Han løper fra henne. Jeg springer ved siden av mannen. Kaster litt på hodet, slik at håret mitt faller vakkert ned langs ansiktet og ryggen. Inne i heisen tar han tak rundt livet mitt. Tett. Jeg kjenner at håret hans er tvunnet til en knute i nakken. Vi danser til heismusikken. Han kan mange trinn. Jeg føler meg lett. Måten han fører med armen minner meg om de første dansetrinnene jeg lærte av en velmenende gammel onkel da jeg var 13 år. Synes det var flaut da, men nå føles det naturlig å finne kjernen av bevegelsen. Lar hans hofter føre,- etter mine hint, helt til heisdøra åpner seg.

Overraskelsen over hvor stille det er her i bunnen av båten gjør at jeg flytter meg tettere inntil brystet hans. Nederste lugardekk, under bildekket, over motordekket. Mannen vil til lugaren. Jeg ser

for meg damen og venninnene. Løfter hånda hans til brystet mitt. Tiden er knapp selv om han forsikrer at det bare er meg. Oppdager at døra ned til maskinrommet står oppe.

- Kom!

Fingrene mine slipper håndleddene hans. Lener meg inntil veggen og lukker øynene. Mannen smyger seg bak meg på trappeavsatsen. Hånda i skrittet mitt, samtidig som venstrearmen hans fester seg hardt rundt brystene mine. Mørket og brølet under oss bedøver alle sanseorgan unntatt huden.

Jeg går ned trappa først. Tunga kiler meg i nakken.

- Ikke sugemerke.

Mannen hysjer mot halsen min mens han spør hva jeg heter. Støyen overdøver ikke leppene.

- Silent, Super Silent, smiler jeg inn i hånda hans. Løfter benet og setter sålen på høyre støvlett oppå den vibrerende metallkassa, ved siden av den rutete hoften. Han ser rett mot sentrum, mitt talent.

- Zuper Zilent her.

Lysset opp til lugaren forsvinner. Rask innpust. Hendene under kjolen løfter meg opp på den varme kassa med maskiner inni. Kjenner at han har lite hår på brystet. Den dirrende støyen mot hodet drar meg inn i motoren. Ryggen er millimeter unna det pulserende stålet under meg. Oljen stryker forbi. Han stopper ved punktet som den kvinnelig legen pekte ut etterpå. Støter lett noen ganger før han fortsetter opp, inn. Ramler på gulvet. I en tåke hører jeg at han tror jeg er 20 år. Han lener seg mot meg for å kysse meg. Jeg smiler og ser bort. Han velter ølglasset. Bartenderen kommer for å rydde opp. Jeg lengter tilbake til det mørke diskoteket.

To: supersilent@netcom.no
From: zuperzilent@hotmail.com
Subject: Regler
Cc:
X-Attachments:

s
Fra mitt ståsted er jeg mest redd for at du plutselig skulle bli sprut gal, ønske å forlate mann, hus og hjem til min fordel. At når jeg sier at det ikke går, at jeg har funnet min livsledsager, blir du gal av sjalusi og begynner å sende brev til min kjære, ringe og ødelegge livet mitt. Det er hva jeg er redd for!

z

- Er du videofotograf?! Det synes jeg er sexy!

Zuper og jeg møtes på veg ned til maskinrommet igjen. I heisen. Vi skal ned til lugarene under bildekket. Den mørke jenta med sølvskrift over brystene smiler mot kameraet som står klart på stativet. Jeg tar meg i å tenke at hun tror jeg skal filme dem.

- Filmer maskinrommet.

Han ser på meg bak pilotbrillene. Lenge. Jenta blir stående alene ved heis-døren. Vi går bak henne ut til lugardekket. Jeg bøyer med ned til videokufferten når de går forbi meg. Slentrer bak dem når han stikker inn nøkkelkortet. 1004. Snur når døra har vært lokket noen sekunder. Småløper tilbake og tar trappa ned til maskinrommet. Låser ikke døra etter meg.

Ingeniøren? Stripe av lys fyller kameralinsa. Snur meg mot han som står som en silhuett oppe i den åpne døra. Føttene litt fra hverandre. Han sier ingenting. Unnskylder seg ikke. Hånda hans bare vinker på meg, peker ut av døra. Som om det selvfølgelig at jeg skal avslutte jobben og bare komme opp til ham. Pilotbrillene blinker. Jeg pakker sammen stativet. Kameraet i kassa, blind mekanikk, blinde mekaniske bevegelser. Zuper kommer ned i maskinrommet og hjelper meg med å bære kofferten med utstyret opp til 1004.

Zuper Elvis. Det glitrer fram mot pannen min. Antar at den varme duften i lugaren er Gucci Envy by Gucci for Men. Sølvteksten på den sorte boksen lyser fra gulvet under bordet sammen med tomme ølbokser. En uåpnet sixpack med elefantøl står på bordet. Er tørst. Må drikke. Lugaren er redd opp til to stykker. De øverste køyesengene er spent fast til lugarveggen med brede bånd som ligner på sikkerhetsbelter. Dynene fra underkøylene ligger i en haug i den ene senga.

Husker du meg ? Ikke det ? Det var jo bra, for jeg hadde glemt deg også!

Vi ler litt pliktskyldig av SMS-meldinga. Rosa telefon. Sort miniskjørt krøllet sammen på gulvet. «Freak out» skinner tomt i fotenden av den tomme køya. Jeg sitter med ryggen lent inntil den motsatte senge-veggen. Føttene mot gulvet. En ubehagelig vridd stilling. For skams skyld kan jeg ikke ta de digre støvlettene opp på senga. Det tar minutter å snøre dem av.

Sølvskriften nede fra senga flimrer mellom oss. Klorer. Zuper Zilent bøyer seg ned mot gulvet og løfter miniskjørtet opp på senga der dynene ligger. Støtter albueene på knærne med armene hjelpeløst framfor seg. Han folder hendene og snakker over til den andre senga. Jeg ser ned på støvlettene mine. Er lettet over at jeg beholdt dem på. Vipper gummisålene opp på det kvite lakenet. Lar hendene gli ned langs hoftene mine. Holder meg fast i sengekarmen. Prøver å se avslappet ut, selv om jeg ikke puster.

- Feirer konfirmasjonen på forhånd.

- Konfirmasjon?

- Hu har med venninna si. De er oppe og spiser med faren hennes. Kjenner'n litt.

- Bor hun hos deg?

- Jeg har passet på henne noen helger de siste åra.

- Hun er pen. Ligner på deg.

- Det sier mora også.

- Tenåring? Var hun...

- Fikk a til å bytte klær isted. Hu har sett for mye musikkvideoer. Men kan ikke være for streng. Savner jentungen for mye. Må kunne prate med a selv om hun blir konfirmert i vår. Ga a mobiltelefonen i sta. Kanskje litt barnslig med rosa?

- Er hun 14 år?

- Hun er 15. Visste ikke om a før a var åtte. Kommer aldri til å tilgi mora at hun ikke fortalte om dattera mi.

Reiser meg. Tar fram nøkkelen til maskinrommet. Sier jeg glemte ei kamera-linse. At jeg selvsagt er tilbake om et øyeblikk. Videoutstyret står igjen. 1004. Han nikker bak pilotspeilene. Når jeg går ut av lugaren hans skjelver knærne så jeg faller midt i gangen. Skrubbsår på høyre kne. Hånda klarer ikke å holde nøkkelen, den vibrerer som en fanget nattsvermer mellom tommel og pekefinger. Tar meg sammen og legger den i BHen istedenfor. Svever bort til dametoalettet ved svømmebassenget. Snubler over den høye dørterskelen, inn på en do, ned på knærne igjen, brekker meg. En stor, mørk kvinne med langt svart krøllete hår står ved speilet og sminker seg samtidig som hun synger arier. Vakker sopranstemme. Hun må være proff. Kanskje på veg til en jobb? Kjenner igjen en strofe fra Carmen. Tonene roer magemusklene. Legger meg med kinnet oppå dolokket. Det er deilig og kaldt. Lukker øynene. Etter den andre sangen går pusten normalt igjen. Sovner nesten til musikken. Vil glemme barnet hans. Overse lengselen igjen, på nytt og for alltid.

To: supersilent@netcom.no
From: zuperzilent@hotmail.com
Subject:RE:du er du?
Cc:
X-Attachments

Hei, jeg vet ærlig talt ikke hvordan jeg skal ta dette innover meg. Skal jeg være redd, sint eller skal jeg ta det som et kompliment??? Du kan stole på meg! Men kan jeg stole på deg??? Du er tydeligvis en flink hobby detektiv, det er jeg ikke i tvil om. Hvordan fant du meg? Men jeg hadde satt pris på å få klarhet i noen av tingene. Det var forøvrig ikke meningen å la deg vente så lenge på svaret. Vil sette pris på om du kan være litt kjappere enn meg...
mvh Zuper

- Hvem leverte kameraet?

- Han sa han bodde på 1004.

- Kan jeg få navnet?

www.google.com, nei, ingen treff. www.kvasir.no, nei. Går over på skattelisteavisredaksjonene har lagt ut. Tastaturet gjør ingen motstand. Skriver feilfritt. Treff med en gang. Flere med riktig

navn. Morten H. Keyser, 0340 Oslo , født 1967, inntekt 304.000. Morten J. Keyser, 0656 Oslo, født 1966. Inntekt 173.000. Jevngamle, samme navn. Kjenner de hverandre? Samme far? www.gulesider. no. Tre heter noe med Morten Keyser her! Igjen kommer Morten H opp. Han bor i Sorgenfrigata 27A, har ett mobilnummer. Morten J. bor fortsatt i Oslogate 2b, men han har to mobilnummer. Abonement til dattera? Så er det sistemann. Morten F. Keyser: Ett mobilnummer, ingen fasttelefon men Oslogate 2b. En sønn? Slår opp bare på Oslogate 2b. Ingen fler. Morten J. Keyser i Sorgenfrigata 27 A er og oppført alene. Vil jeg virkelig at han skal være singel? Datteren hans skulle konfirmeres. www. google.com. Den Norske kirke, konfirmanter, Oslo. Hjemmesiden er www.kirken.Oslo.no. Tastaturet begynner å svikte meg. Skriver krikaen. Starter på nytt. www.kirken.Oslo.no. Satser på Sorgenfrigata. Velger Majorstua menighet. Klikker på «Hva skjer». Videre på «barn og unge». Ingen konfirmantoversikt. Klikker på kontakt oss. Noterer telefonnummeret utenpå telefonkatalogen. Selvsagt ingen Keyser-konfirmant i Majorstua menighet.

- Gamlebyen menighetskontor...

- Jente ved navn Keyser, om hun er konfirmant hos dere nå?

- I år?

- Ja! Bortreist noen år...tror en slektning av meg skal konfirmeres... vil gi gave.

- Keyser?

Brystet har snørt seg sammen. Nåler prikker meg rundt munnen, på tærne, i fingertuppene. Hører ikke. Mister karbondioksid. Må telle. Tvinger meg fram til sju. Brystet åpner seg. Åtte. Ni.

- Keyser med z?

- Nei.

- Vi har bare en Morten Keyser som blir konfirmert nå på søndag.

- Takk.

Klemmer grimete fingre under kantene på øyevippene. Ti. Elleve.Tolv. Tretten.

Fjorten. Femten. Morten Keyser: Konfirmant. Hans sønn, men ikke min.

.

Ektemannen min venter i Thai-restauranten men enda en ekstra halvliter. Jeg snakket om en jobb før jeg løftet videokofferten opp fra gulvet. Vinket til han utenfor vinduet ved bordet vårt. Kirken er et hjørne unna. Nå skyver jeg inn beina på video-stativet. Kameraet er låst fast til stativhodet. Går forsiktig baklengs ned kirketrappa. Videokameraet inntil mage og bryst, som et spebarn. Stryker tilfeldig borti hoften hennes når jeg går forbi. Hun smiler hyggelig mot meg. Ungdommelig vakkert smil. Hun kjenner meg ikke igjen. Det er jo 15 år siden. Hun så meg jo bare noen sekunder, på det mørke diskoteket. Var en annen når hun spurte om han visste det. Om mannen ved siden av henne visste det. Jeg spurte ikke om navnet.

- Nei takk.

Videokameraet er tungt. Zuper Zilent sin kone vil støtte meg ned trappen og ut på gaten. Jeg smiler med lukket munn. Stopper opp og tar bedre tak rundt kamerastativet. Litt for sakte. Zuper Zilent løfter øyenbrynene litt for lenge når han smiler tilbake og tar tak i hånden som vil støtte meg ned trappen. Smil. Hun holder hånden han gir henne. De stryker intimt. Hennes bløte mage gir ingen motstand.

Jeg lukker øynene og finner trappetrinnet nedenfor. Stopper igjen. Setter ned videokameraet på nytt. Avstanden til neste trappetrinn er et umulig sprang. Kan ikke falle nå. Den brune lange fløyelskjolen vil feste seg under gummihele på støvletten. Begge hender rundt videokamera. Ingen fingre som kan løfte opp kjolen. Taust. Superstille. Konen hans tømte meg for 15 år siden.

Smil. Kyss. Hun kan legge kan legge hånden fortrolig mot halsen til sønnen uten at han flytter seg keitete unna. Ingen evighet kan skille dem. Morten Keyser, 15 år gammel konfirmant.

- Hvordan er det å være voksen da?

Jeg ser på at hun lener seg ertende mot den unge skulderen.

Smil. Kyss. Kinn. Jeg kjenner henne igjen hele tiden: Danskebåten, flagrende skritt inn i diskoteket, venninnene rundt bordet, ropene bak ryggen da jeg løp ut sammen med mannen hennes. Hun var gravid. Nå er hun mor til en konfirmant. Jeg er bare en videofotograf.

Den alvorlige mannen med klirrende handlevogn. Terminalen. Isende Norge. De slanke fingrene som forsiktig klemmer til opp mot magen min og får meg til å slippe pusten.

– Er det deilig?

Den 15 år gamle sønnen smiler blygt ned til mor. Han er like høy som pappa'n: Zuper Zilent.

Sønnen mangler bare den rutete dressen.

Ser på Morten 15 år. Ser på mamma'n og Morten J. Keyser. Ser på Morten J. Keyser!

Uten Z.

MORTEN J. KEYSER!